Raportul scris de Pilat (guvernatorul Iudei) catre **imparatul Roman Tiberiu** imediat dupa **Rastignirea lui Isus.......**

Raportul lui Pilat a fost găsit în una din bibliotecile Vaticanului de către un student german care se afla la Roma pentru studii teologice. Dar studentul acesta nu l-a găsit prea important ca să-l copieze. Întâmplarea a făcut însă ca, peste câţiva, ani fostul student să-i povestească despre el unui englez, **W.D. Nahan**. Acesta s-a arătat extrem de interesat şi prin intervenţii stăruitoare l-a convins pe tânărul german, ajuns între timp profesor de teologie, să ia legătura cu Vaticanul pentru a-i procura o copie. Intrat în posesia documentului, **Nahan l-a tradus în limba engleză,** si apoi l-a trimis unui cotidian de mare tiraj din Anglia.

Mărturii despre Hristos: Raportul lui Pilat către Tiberiu

Nobile Suverane, salutare! Cauzele care au provocat acea tulburare în Ierusalim, au fost in legătura cu ***Iisus din Nazaret,*** şi evenimentele care au avut loc în provincia mea acum câteva zile, au fost de un astfel de caracter care mă face sa vi le raportez cu de-amănuntul, pentru că eu nu voi fi deloc surprins dacă, în scurgerea timpului acestuia, nu se va schimba cu totul soarta naţiunii noastre, căci se pare ca în zilele din urmă, zeii au încetat de a mai putea fi ispăşiţi. Eu, din partea mea, sunt gata să spun: ***blestemată fie ziua aceea în care eu am urmat pe Valerius Graţius la guvernarea Iudeii.*** La sosirea mea în Ierusalim, am luat în primire sala de judecată şi-am poruncit să se facă ospăţ mare, la care am invitat pe Tetrarhul Galileii, dimpreună cu Arhiereul, şi pe toţi oficianţii lui. La ora anunţată, niciunul din oaspeţi nu s-a arătat. Aceasta a fost o insultă pentru onoarea mea personală!….Mai târziu, după câteva zile, a venit la mine Arhiereul, ca să-şi ceară scuze. Îmbrăcămintea şi purtarea sa erau grozav de viclene. El pretindea că religiunea sa îl opreşte pe el şi pe supuşii lui, de a sta la aceeaşi masă cu romanii şi să închine libaţiuni (ciocniri de pahare) cu ei. Eu am crezut e bine să accept această scuză, dar tot cu acea ocazie m-a convins că cei cuceriţi se declară duşmani ai cuceritorilor, şi mi se părea că, dintre toate oraşele cucerite, Ierusalimul era cel mai greu de cârmuit. Atât de turbulent era acest popor, încât eu trăiam mereu cu frica sa nu izbucnească în orice moment o răscoală. Pentru suprimarea ei eu nu aveam, însă, decât o mână de soldaţi şi un singur sutaş. Am cerut întăriri de la Guvernatorul Siriei, dar acesta m-a informat că şi el abia are trupe îndeajuns pentru a-şi apăra provincia sa. O dorinţă nestăpânită de cucerire, adică de a ne întinde împărăţia dincolo de mijloacele noastre de apărare, mă tem să nu fie o cauză de răsturnare a nobilului nostru guvernământ. Printre mai multe veşti ce mi-au venit, una m-a interesat în mod deosebit: **un tânăr – se zicea – a apărut în Galileea, predicând pe un ton blând şi nobil o altă lege, în numele lui Dumnezeu ce l-a trimis.** La început mă temeam că acesta să nu fie vreun agitator care să aţâţe poporul contra Romanilor, dar nu după mult timp

temerile mele au fost spulberate. **Iisus din Nazaret,** a vorbit mai mult ca un prieten al Romanilor decât al evreilor. Trecând într-o zi pe lângă locul ce se chema Siloan, am văzut o mare adunare de popor, iar în mijlocul ei pe un tânăr care stătea rezemat de un copac şi, în seninătate şi calm, predica mulţimii. Mi s-a spus că este **Iisus.** Era tocmai ce mă aşteptam să văd, atât e mare era deosebirea între El şi ascultătorii lui. Părul şi barba sa aurie, îi dădeau o înfăţişare cerească. El părea a fi cam de vreo 30 de ani. N-am văzut în viaţa mea o privire atât de senină şi de dulce, un contrast izbitor între El şi ascultătorii lui, cu bărbile lor negre şi feţele întunecate. Nevoind să-l întrerup prin prezenţa mea, mi-am continuat drumul înainte, dar am făcut semn secretarului meu să se asocieze mulţimii şi să asculte ce vorbeşte. Numele secretarului meu este **Naulius**. El este strănepotul şefului de spionaj şi de conspiraţie, care s-a ascuns în Etruraia, aşteptând pe Cătălina. Naulius este un vechi băştinaş din Iudeia, astfel că el cunoaşte bine limba ebraică. Îmi este foarte devotat şi vrednic de toată încrederea. Când am sosit şi am intrat în sala de judecată am găsit pe Naulius care mi-a istorisit cuvintele auzite de Iisus la Siloan. El mi-a zis: „*Niciodată nu am citit în cărţi sau în lucrările filozofilor, ceva ce rsemăna predicilor lui Iisus. Unul dintre evreii răsculători, dintre care sunt atâția in Ierusalim, l-a întrebat dacă este cu cale de a da tribut Cezarului, Iisus a răspuns: "Daţi Cezarului cele ce se cuvin Cezarului, şi lui Dumnezeu, cele ce se cuvin lui Dumnezeu*".Tocmai din cauza înţelepciunii lui, eu am îngăduit **Nazarineanului** libertatea, pentru că era în puterea mea să-l arestez şi să-l trimit la Pretoriu, dar aceasta ar fi fost împotriva dreptăţii ce a caracterizat totdeauna pe Romani. Omul acesta nu era nici tendenţios şi nici răsculător, şi eu l-am ocrotit cu protecţia mea, poate necunoscută lui. El avea libertatea să lucreze, să vorbească şi să facă adunări şi să ţină predici poporului şi să-şi aleagă ucenicii, neîmpiedicat de niciun mandat pretorian. Dacă s-ar întâmpla însă, ferească-ne zeii, aceasta este doar o presupunere, dacă s-ar întâmpla, zic eu, ca religia strămoşilor noştri să fie înlocuită de religia lui Iisus, lucrul acesta s-ar datora acestei nobile toleranţe şi prea marii indulgenţe pe care le îngăduie Roma. Pe când eu, mizerabil nenorocit, voi fi fost poate instrumentul pe care creştinii îl numesc „Providenţa" prin care să vină peste noi această soartă şi destin. Dar libertatea aceasta nemărginită, dată lui **Iisus**, a indignat tare pe evrei; dar nu pe cei săraci, ci pe cei bogați şi puternici, într-adevăr, **Iisus** era foarte aspru cu cei din urmă (cu bogaţii) şi de aceasta a fost pentru mine un bun motiv de a nu tulbura libertatea Nazarineanului.Fariseilor şi cărturarilor le zicea: „*Voi sunteţi pui de viperă, voi vă asemănaţi cu mormintele văruite*"; alteori indignat de îngâmfatele lor postiri şi dăruiri ale bogaţilor le spunea că „*doi bani ai unei văduve sărace sunt mai preţuiţi înaintea lui Dumnezeu*", decât darurile lor bogate. În fiecare zi se făceau plângeri la sala de judecată contra abuzurilor evreilor bogaţi. Eram informaţi că vreo nenorocire o să i se întâmple acestui om; căci nu va fi fost pentru prima oară, când Ierusalimul să-şi omoare cu pietre pe cei care erau numiţi de ei „*profeți*". Şi dacă Pretoriul le va refuza plângerea, ei vor face apel la Cezarul!Conduita mea a fost aprobată de senat, şi mi s-a promis o întărire de soldaţi, după terminarea războiului cu Parţii, fiindcă altfel, eu nu eram în stare să preîntâmpin o răscoală. M-am hotărât apoi să iau o măsură, care făgăduia de mai mult, pentru

a stabili liniştea în oraş, fără a supune Pretoriul la concesiuni umilitoare. Am scris lui Iisus, invitându-l la o convorbire cu mine, în sala de judecată, şi el a venit.Precum ştiţi, Nobile Suverane, în venele mele curge sânge iberic amestecat cu sânge roman, care nu cunoaşte frica şi este nesupus emoţiilor: mă plimbam prin curtea palatului meu, când **Nazarineanul** apăru şi, când am dat cu ochii de el, mi s-a părut ca şi cum o mână de fier mi-ar fi legat picioarele de pământ şi tremuram, fără voia mea, ca un vinovat, deşi Nazarineanul era calm şi liniştit ca un nevinovat. Când a venit la mine, s-a oprit deodată şi ca printr-un semn, părea că-mi zice: Iată-mă, am sosit!Câtva timp eu am rămas încremenit şi priveam cu admirare, respect şi frică, asupra acestei figuri de om supranatural, o formă de om, necunoscută numeroşilor pictori şi sculptori, care au dat forme şi figuri la tot felul de zei şi eroi.„*Iisuse, i-am zis în cele din urmă şi limba mea gângăvea…, Iisuse din Nazaret, eu ţi-am dat, timp de trei ani de zile, o mare libertate de vorbire şi rău nu-mi pare. Cuvintele tale sunt ale unui înţelept, ale unui om învăţat. Nu ştiu dacă tu ai citit Socrate sau Platon, dar un lucru îţi spun, că în predicile tale se află o simplitate majestuoasă, care te ridică mult mai sus deasupra acestor filozofi. Împăratul este informat despre tine, şi eu, umilul său reprezentant în această comunitate, sunt foarte fericit că ţi-am îngăduit această libertate, de care te bucuri şi tu atât de vrednic. Totuşi nu pot ascunde de tine că predicile tale au stârnit mari şi puternice duşmănii contra ta. Nici aceasta nu este de mirat: Socrate şi-a avut duşmanii săi, şi a căzut victima lor. Ai tăi sunt fără îndoială aprinşi contra ta, din pricina libertăţii pe care ţi-o dau. Mă învinuiesc de a fi în legătură directă şi unire cu tine, cu scopul de a dezbrăca pe evrei de mica putere ce o mai au de la romani. Rugămintea mea deci – nu zic puterea mea – este ca tu să fii pe viitor mai cu băgare de seamă şi să eviţi a jigni mândria duşmanilor tăi, ca să nu se răscoale populaţia stupidă în contra ta, şi să mă silească pe mine să întrebuinţez mijloacele justiţiei…*”.Nazarineanul însă a răspuns liniştit:„*Prinţ al pământului, cuvintele tale nu ies din adevărata înţelepciune. Spune furtunii: stai în mijlocul muntelui, căci altfel vei dezrădăcina copacii din vale. Furtuna îţi va răspunde: numai Dumnezeu cunoaşte încotro merge furtuna. Adevăr zic ţie, înainte de a înflori rozele Saronului, sângele celui drept va fi vărsat…*”, continuă el cu emoţie.Eu i-am zis: „*Tu eşti mai preţios mie pentru înţelepciunea ta, decât toţi tulburătorii aceştia şi îngâmfaţii de farisei, care abuzează de libertatea dată lor de Roma, complotează contra Cezarului şi ne ţin într-o frică continuă, aceşti mizerabili neliniştiţi. Ei cunosc că lupul din pădure se-mbracă uneori în lână şi piei de oaie. Eu te voi apăra faţă de ei. Palatul meu de justiţie este deschis ţie pentru scăpare…*”.Cu nepăsare, şi clătinându-şi capul, cu un har şi un zâmbet dumnezeiesc Iisus îmi ripostă „***Când ziua aceea va fi sosit, nu va fi scăpare pentru Fiul Omului, nici sub pământ. Sălaşul celui drept este acolo, zise el arătând spre cer: ceea ce este scris in cărţile profeţilor, trebuie să se împlinească***”!„*Tânărule, i-am răspuns eu pe un ton moale, tu mă obligi ca simpla mea cerinţă să o preschimb în poruncă. Siguranţa provinciilor mele, care este încredinţată îngrijirii mele cere asta. Trebuie să arăţi ai multă moderaţie în predicile tale. Nu vătăma pe alţii, aceasta îţi poruncesc.*

Fericirea ta te însoţeşte, mergi în pace".„*Prinţ al pământului, a răspuns* Iisus, *nu am venit ca să aduc în lume război, ci pace şi iubire şi bunăvoin ţ ă. Eu m-am născut în aceeaşi zi în care Cezarul a dat pace lumii romane. Prigonirea nu este de la mine. Eu o aştept de la alţii, şi o voi întâmpina în supunere faţă de voinţa Tatălui meu, care mi-a arătat calea. De aceea, restrânge-ţi puţin înţelepciunea ta lumească. Nu este în puterea ta de a aresta victima de la picioarele altarului ce ispăşesc*".După aceste cuvinte el a dispărut ca un nor luminos, după perdelele pretoriului. Duşmanii lui **Iisus** s-au adresat în cele din urmă lui **Irod**, să se răzbune asupra **Nazarineanului.** Dacă Irod ar fi urmat propria sa înclinare, în aceasta privinţă, el ar fi ordonat imediat osânda la moarte a lui **Iisus**; însa el, deşi mândru de cinstirea domniei sale, se temea de senatul Roman, de a nu comite vreo faptă care ar fi putut sa-i nimicească influenţa sa asupra Senatului, astfel nu luă nicio hotărâre.

Intr-o zi, **Irod** veni la mine în pretoriu. Când s-a ridicat să plece, după câteva cuvinte neînsemnate, m-a întrebat **ce părere am eu despre Iisus Nazarul.** Eu i-am spus că după părerea mea, Iisus este un mare filozof, după cum unele naţiuni mari adesea produc, şi că învăţăturile sale, cu niciun chip, nu pot fi socotite ca fiind eretice sau primejdioase, iar Roma este dispusă a-i îngădui toată libertatea de a vorbi şi este îndreptăţit prin faptele sale. **Irod** a surâs cu ironie şi salutându-mă, cu respect prefăcut, s-a depărtat. Se apropia marea sărbătoare a evreilor; conducătorii religioşi plănuiau să se folosească de această ocazie şi de exercitarea populară, care are loc întotdeauna, la **sărbătoarea Paştilor** lor. Oraşul era arhiplin de o populaţie turbulentă care dorea moartea Nazarineanului. Spionii mei mi-au raportat că Arhiereii si Fariseii întrebuinţează tezaurul templului ca să mituiască în acest scop pe popor. Primejdia creştea pe fiecare oră. Am scris atunci la Prefectul Siriei să-mi trimită imediat o sută de soldaţi de infanterie şi tot atâţia de cavalerie, dar el a refuzat să-mi trimită. M-am văzut atunci rămas singur, numai cu o mână de soldaţi; nişte păzitori îmbătrâniţi în mijlocul unui oraş răsculat, neputincioşi de a reprima o răscoală şi fiind silit să o tolerez. Răsculaţii au pus mâna pe Iisus, şi cu toate că ei simţeau că nu au de ce să se teamă de Pretoriu, crezându-mă alături de conducătorii lor, în privinţa aceasta, au continuat să strige: „**Răstigneşte-l!**". Trei partide se uniseră împotriva lui Iisus: **Irodienii, Saducheii şi Fariseii.** *Saducheii,* a căror conduită era sprijinită de două motive: ei urau pe Iisus, şi doreau să scape de sub jugul roman. Aceştia nu au putut uita niciodată, intrarea mea în sfântul lor oraş, cu steaguri care purtau chipul împăratului Roman, deşi eu cu acea ocazie, am făcut o greşeala din necunoaşterea legilor lor. Totuşi, în ochii lor, profanarea aceasta nu s-a micşorat. O altă nemulţumire pe care o purtau ei înşişi, era propunerea mea, de a întrebuinţa o parte din tezaurul templului pentru ridicarea de clădiri publice. Din cauza acestei propuneri, ei erau plini de amărăciune. *Fariseii* erau duşmanii pe faţă ai lui **Iisus,** şi nu le păsa prea mult de guvernul nostru. Ei au fost siliţi să înghită timp de trei ani si jumătate pilulele amare pe care Nazarineanul le arunca în faţa lor, în public, oriunde se ducea, şi fiind prea slabi şi sfioşi şi neavând curajul de a lua singuri măsurile dorite, ei au fost bucuroşi de a se uni cu *Irodienii* si *Saducheii*. Pe lângă cele

trei partide, ei mai aveau de luptat împotriva unei populaţii îndârjite şi totdeauna gata de a se uni la răscoală şi de a se folosi de confuzia şi neînțelegerea ce rezulta din aceasta. **În felul acesta Iisus a fost târât înaintea Arhiereului şi condamnat la moarte.** Cu aceasta ocazie, *Casa Arhiereului*, a săvârşit umilul fapt de supunere; **el şi-a trimis prizonierul la mine ca să pronunţ eu osânda definitivă asupra lui. Eu i-am răspuns că, deoarece Iisus este Galilean, afacerea cade sub jurisdicţia lui Irod şi am poruncit să-l trimită la el.** Acel **tetrarh viclean** şi-a mărturisit umilinţa, **pretextând a avea respect faţa de mine, prin sutana Cezarului, mi-a încredinţat mie soarta acestui om.** Îndată palatul meu a luat înfăţişarea unei cetăţi ocupate. Fiecare moment ce trecea, sporea numărul tulburărilor. Ierusalimul era inundat de populaţia adunată de prin munţii Nazaretului. Se pare că toata Iudeea se afla la Ierusalim. Eu îmi luasem de femeie (soţie) o fată dintre Gali, care avusese nişte prevestiri pentru viitor. Plângând, ea s-a aruncat la picioarele mele şi mi-a zis: „***Păzeşte-te! Să nu te atingi de omul acesta, pentru că el este Sfânt! Noaptea trecută eu l-am văzut în vis. El umbla deasupra apelor. El zbura pe aripile vântului, şi vorbea furtunilor şi peştilor mării şi toate erau supuse voinţei lui. Chiar şi râul de pe muntele Kidron, curgea plin de sânge. Statuile Cezarului erau pline de murdăria Golgotei. Catapetesmele dinlăuntrul templului, s-au dărâmat şi soarele s-a întunecat ca îmbrăcat în doliu. O! Pilate, rău mare te aşteaptă, dacă nu vei asculta sfatul femeii tale. Blestemele Senatului Roman! Teme-te de puterea Cerului!***” Pe la timpul acesta treptele de marmură, gemeau sub greutatea mulţimii, iar **Nazarineanul,** era adus iară ş i la mine. Eu am pornit spre sala de judecată, urmat de garda mea. Într-un ton aspru, am întrebat pe popor, ce vrea!….„**Moartea Nazarineanului” a fost răspunsul.**„**Pentru ce crima?**” am întrebat eu. „**El a hulit pe Dumnezeu şi a profeţit dărâmarea templului. El se numeşte pe sine Fiul lui Dumnezeu, Mesia, Regele Iudeilor”**. Eu le-am spus că justiţia Romana nu pedepseşte astfel de fapte cu moartea.„***Răstigneşte-l, răstigneşte-l!***” izbucni însă strigătul de la gloata înfuriată. Strigătele gloatei înfuriate zguduiau palatul din temelie. **În mijlocul acestei zarve nemaipomenite, nu era decât un om liniștit şi calm. ACESTA ERA IISUS DIN NAZARET.** După mai multe sforţări, fără rezultate, de a-l scăpa de furia acestor persecutori înverşunaţi, eu am luat o măsură care pentru moment mi se păru că va servi ca să-i scap viaţa; am dat poruncă ca el sa fie biciuit; apoi cerând ligheanul cu apa, **eu m-am spălat pe mâini în faţa mulţimii,** arătând prin aceasta, dezaprobarea mea pentru acest fapt. Dar în zadar. **Aceşti mizerabili nu s-au mulţumit decât cu viaţa lui.** În desele noastre tulburări civile, eu am fost de mai multe ori martor al furiei popoarelor dar, din câte am văzut, nimic nu se poate asemăna cu aceasta. Într-adevăr s-ar putea spune că **în această ocazie toate spiritele rele din ţinutul infernului s-au strâns în Ierusalim.** Mulţimea părea că nu umblă pe picioare, ci umblă pe sus **urlând, precum valurile unei mări înfuriate.** O mare neastâmpărată se întindea de la porţile Pretorului până la muntele Sion, cu strigăte, cu fluierături, cum nu s-a mai auzit niciodată în istoria Romei. Ziua s-a întunecat ca un amurg, asemenea celui văzut la **moartea lui Iulius Cezar cel Mare,** care s-a întâmplat tot aşa pe la mijlocul lui Martie. Eu, Guvernatorul provinciei răsculate, stăteam

rezemat de o coloană a palatului meu, gândindu-mă la înfricoşătorul fapt al acestor oameni cruzi care târau spre execuţie pe **nevinovatul Nazarinean.** Toţi dispăruseră din jurul meu. Ierusalimul, scosese afară pe locuitorii săi, care se înşiraseră pe părţile funebre ce conduc spre **Geronica (Golgota).** Un aer de jale şi întristare mă acoperea. Garda mea însoţise pe cavaleri, iar sutaşul pentru a arăta o umbra de putere, se străduia să facă ordine. Eram lăsat singur şi cu inima zdrobită şi **mă gândeam că ceea ce s-a petrecut în momentul acesta stătuse mai mult în puterea zeilor,** decât în puterea omului. **Deodată se auzi un mare strigăt, ce venea de pe Golgota,** care părea că este adus de vânt şi care anunţa o agonie pe care urechea omenească, n-a mai auzit-o vreodată. **Nori mari, întunecoşi şi negri s-au coborât şi au acoperit aripa templului, şi aşezându-se asupra oraşului, l-a acoperit ca un val, şi un puternic cutremur de pământ a zguduit totul.** Atât de înfricoşătoare au fost semnele ce s-au văzut, atât pe ceruri cât şi pe pământ, încât se zice că: **Dionisie Acropagul** ar fi exclamat: „***sau că autorul naturii suferă, sau că Universul se sfârşeşte.***” Către ceasul dintâi al nopţii, mi-am luat mantaua pe mine şi am pornit pe jos în oraş, spre porţile Golgotei. **Jertfa era consumată!…** Mulţimea se întorcea în cetate, dar de fapt tot agitată, dar şi posomorâtă şi cu feţele lor întunecate, mohorâte şi disperate. **Mulţi erau cuprinşi de frică şi de remuşcare pentru cele ce văzuseră.** De asemenea, am văzut pe mica trupă de ostaşi, trecând mâhniţi, iar purtătorii steagului, îşi învăluiseră capul în semn de întristare. Am auzit un ostaş murmurând în cuvinte străine, pe care eu nu le-am înţeles. Ici si colo, se vedeau grupuri de oameni şi femei adunaţi şi, când aruncau privirea spre muntele Calvarului, rămâneau nemişcaţi, ca în aşteptarea vreunei alte minuni a naturii. M-am întors în Pretoriu întristat şi plin de gânduri care mă frământau. **Urcându-mă pe trepte, se puteau vedea stropii de sânge care curseseră de la Nazarinean.** După un timp a venit la mine un bătrân, cu o grupă de femei plângând, care rămăseseră la poartă, iar el s-a aruncat la picioarele mele plângând amar. L-am întrebat ce vrea şi el mi-a zis: „***Eu sunt Iosif din Arimateia, şi am venit să cer de la tine îngăduinţa de a îngropa pe Iisus din Nazaret”***…. I-am zis: „***Cerinţa ta se va împlini”***…. Atunci, primind raportul că Iisus este mort, am poruncit lui **Naulius** să ia cu sine ostaşi şi să supravegheze înmormântarea, ca să nu fie împiedicată. **Mai târziu, câteva zile, mormântul a fost găsit gol.** Ucenicii săi au vestit în toată provincia, ca **Iisus s-a sculat dintre morţi cum prezisese el.**Îmi mai rămăsese numai această datorie, ca să fac cunoscut împăratului această întâmplare dezgustătoare şi neobişnuită. Chiar în noaptea aceea, ce a urmat catastrofei neaşteptate am început a face acest raport şi, de către ziuă, s-a auzit un sunet de pe Calvar, **intonând aria Dianei, care a venit la urechile mele!…** Aruncându-mi privirea spre **poarta Cezarului,** am văzut apropiindu-se o trupa de soldaţi şi am auzit sunetul trâmbiţei care intona marşul Cezarului. **Erau întăririle care mi se făgăduiseră, cele doua mii de ostaşi aleşi,** şi pentru a grăbi sosirea lor, au călătorit toată noaptea. **A fost hotărât de soartă!…** am strigat eu cu amărăciune şi frecându-mi palmele, ca marea nelegiuire să fie îndeplinită, şi ca pentru scopul de a împiedica răscoala de ieri, **trupele de ostaşi să sosească astăzi!!!**… **Soartă cruda, cum îţi baţi joc de soarta muritorilor!** Era prea adevărat ce a

strigat Nazarineanul de pe cruce: „**S-a sfârşit”**. Acesta este cuprinsul raportului şi rămân al Majestăţii Voastre supus, cu respect şi smerenie. ***GuvernatorulPontius Pilatu Făcut în Ierusalim în a XXVIII-a zi a lunii Martie, Anul 4147 de la creaţiune.*** **EPILOG** Existenta acestuidocument pastrat in Biblioteca Vaticanului a fost confirmata de **PreotulFreilinghausen**, seful de protocol al Vaticanului de la sfarsitul sec.XVII-lea. In 1887, **raportul lui PontiuPilat** a fost introdus in volumul “***Archko***” din "***The Archeological Writings of theSangedrin and Talmuds of the Jewa***” publicarea lui facandu-se abia in 1975 in StateleUnite. Multi autori anticisustin ca Pilat a trimis intr-adevar la Roma raportul procesului lui IsusHristos asa cum este mentionat in “***Prima Apologie***” a lui **Iustin Martirul** dinjurul anului 150 dupa Hristos. **Situatia lui Pilat,**care se confrunta cu o serie de revolte in tinuturile pe care le administra,s-a complicat si prin faptul ca **Tiberius**, care suferea de o boala grava careiadoctorii lui nu-I puteau gasi leac, auzind ca la Ierusalim se afla un **OM** (**Isus**)care vindeca cele mai grave boli, l-a trimis pe **Volusianus** la Pilat **cu ordin casa-L trimita pe Isus la Roma. Solia luiTiberius a ajuns insa dupa crucificarea lui Isus, pentru ca toate sa se intample asa cum a randuit Dumnezeu Tatal.** In anul 37 d.H.Pilat si-a pus capat zilelor cu propriul pumnal.